

nomi og en stor fælles offentlig sektor, er den reelle vinder i kampen mellem kommunismen, fascismen, liberalismen og konservatismen. Det konstaterer vi med stolthed og tilfredshed i Socialdemokratiet.

Men hvor efterlader det så borgerligheden henne? Har man også her kapituleret endeligt og frasagt sig markedet, de frie kræfters spil, den stærkes ret, vind eller forsvind, tanken om at være sin egen lykkes smed, minimalstaten og alle de andre liberalistiske dyder? Næppe helt inderst inde. Men taktisk og på overfladen har man tilsyneladende kapituleret til fordel for det socialdemokratiske velfærdssamfund.

Hvad gør man så, hvad er så drivkraften? Det er nu om dage en besked, men bevidst målsætning om at gøre det private lidt større end det offentlige år for år, at sørge for, at kvaliteten langsomt drænes i de offentlige serviceydelser og bliver erstattet af private løsninger. Hertil indskrænker borgerlighedens projekt sig nu om dage, og her er man så gået på grund. Ikke engang den dosis borgerlighed vil befolkningen have. Statsministeren kan lige så godt erkende det. Han har mandat til at være forvalter i det socialdemokratiske forsamlingshus og ikke en tøddel mere.

Men statsministeren og hans regering er ikke nogen god forvalter. Viljen, visionen og kærligheden til projektet skal helst være til stede, gusten taktik bliver aldrig en troværdig erstatningsvare. Og det er *for* gustent, og det er *for* skummelt, når man vinder et valg på at skære ned på ulandsbevillingerne for så 5 år efter at holde rørende taler om de fattige i Mali. Og det er *for* gustent, og det er *for* skummelt, når man først massakrerer miljø- og energiområdet for så 5 år efter at holde rørende taler om det vigtige i at investere i energi og miljø.

Man kan designe sig til mangel på en ny holdning, men man kan ikke snige sig uden om ansvaret for sine egne handlinger. Her kunne man så begynde at forvalte de problemer, som man selv har skabt. Hvorfor ikke indrømme, at man har lavet en kæmpe kommunalreform, der skal betales af nedskæringer i nogle år, indtil mulige gevinster viser sig? Hvorfor ikke erkende, at udligningsreformen er indrettet sådan, at de rigtige tal var skjult til lige efter lovens vedtagelse, så pengene alligevel ikke kom til de trængte kommuner? Hvorfor ikke tilstå, at væksten i økonomien til offentlig velfærd er lavere end nogen sinde?

Regeringen og Dansk Folkeparti ligger, som de har ret. De har selv talt forventningerne til velfærden op, samtidig med at den skulle foregå ved en lav vækstramme og med skattelettelser. Vi og andre fortalte, at det ikke kunne lade sig gøre. Andre, og lad det i den her forbindelse være f.eks. Venstremanden, formanden for Kommunernes Landsforening, Erik Fabrin, formulerede det således:

Den stramme udgiftspolitik er regeringens valg, men det er ikke lykkedes den at begrunde valget, så borgerne også synes, det er i orden, og regeringen kan ikke både stå for en stram udgiftspolitik og så samtidig dele milde gaver ud til befolkningen. Citat slut.

Nu kommer virkeligheden buldrende, og den lader regeringen til at være rigtig dårlig til at forvalte. Først var der slet ikke nogen problemer, velfærden havde det godt, og de folk, som protesterede, tog bare fejl. Så var der alligevel for mange, f.eks. Venstreborgmestre, der dog nok mente, at det var galt fat, og så havde man skam givet penge til al velfærden. Så var det hele et komplot fra fagbevægelsens side garanteret med ulækre alliancer. Så var navngivne borgmestre at sammenligne med tvetungede imamer. Og så var alle de, som strejkede, slet og ret socialister og sædvanlige professionelle ballademagere.

Regeringen er på hælene, oppositionen er i front, det er den politiske status ved Folketingets åbning oktober 2006.

Formanden:

Ja tak. Der er en lang række medlemmer, som har indtegnet sig til korte bemærkninger: Fru Pia Christmas-Møller, hr. Kristian Thulesen Dahl, fru Charlotte Dyremose, fru Tina Nedergaard, hr. Søren Espersen, hr. Allan Niebuhr, hr. Hans Andersen, hr. Jesper Langballe, hr. Troels Lund Poulsen, fru Line Barfod, hr. Kristen Touborg, hr. Peter Christensen, hr. Leif Mikkelsen, hr. Johs. Poulsen, fru Margrethe Vestager, hr. Jens Hald Madsen, hr. Erling Bonnesen, fru Irene Simonsen, fru Anne-Mette Winther Christiansen, hr. Jørgen Arbo-Bæhr, fru Birgitte Josefson, hr. Jacob Jensen, hr. Morten Homann, hr. Martin Henriksen, fru Charlotte Fischer, hr. Bent Bøgsted, hr. Poul Erik Christensen, fru Elsebeth Gerner Nielsen og hr. Torsten Schack Pedersen.

Først fru Pia Christmas-Møller.